

Saarna Karjasillan kirkossa 25.5.14, Rukoussunnuntai (Matt 6:5-13), työntekijöiden tehtävään siunaaminen

Kristuksen kirkko on maailmanlaaja. Miljoonat kristityt kotoisessa Euroopassa ja eri puolilla maailmaa kääntyvät tänään Taivaan Isän puoleen. Sadoilla eri kielillä he rukoilevat yhdessä meidän kanssamme Isä meidän.

Isä meidän on yksityisen ihmisen rukous. Samalla se on yhteisöllinen rukous. Kristuksen kirkossa jokainen meistä on yhteisön jäsen. Meillä on yhteinen taivaan Isä. Hän on niidenkin Isä, jotka eivät häntä isäkseen tunnusta. Kutsu perheenjäseneksi on aivan erityinen ilo ja riemun aihe ihmiselle, joka ei vielä ole löytänyt tietä kotiin.

Mikä Isä meidän rukouksessa on niin tärkeää, että se opetellaan rippikoulussa ulkoa? Ajattelen että sanoja merkityksellisempää on suhde Jumalaan. On kysymys luottamuksellisesta suhteesta Jumalaan, joka tietää mitä me tarvitsemme. Isä meidän –rukouksen sanoja arasti ja hapuillen tapaileva heittäytyy Jumalan kannettavaksi. Tähän rukoukseen on yksinkertaistaen sanotettu kristillisen uskon ydin. Meidän ei tarvitse olla itseriittoisia. Jumala kantaa.

Uusi testamentti lupaa, että Taivaan Isä kuulee sanattoman huokauksen. Hän tuntee ja tietää mietteemme ja sydämen kaipuun. Monen kristityn rukoukset pelkistyvät vuosien saatossa ja elämäkokemuksen karttuessa. Isä meidän on pelkistetty rukous. On toki monia muitakin pelkistettyjä rukouksia. VT:n psalmin rukous "muista minua" on pelkistetty rukous. Pelkistetty on myös erityisesti idän kirkon perinteessä rakastettu rukous Herra Jeesus Kristus, Jumalan Poika, Vapahtaja, armahda minua.

Ajattelen että näiden lyhyiden rukousten yhteinen nimittäjä on heittäytyminen Jumalan varaan. Jumalan varaan heittäytyminen on mahdollista sille, joka on ihmisenä kohdannut omat rajansa sekä tuntee puutteensa ja heikkoutensa.

Ihminen jolla on vankkumaton luottamus oman elämän hallintaan ja joka tuntee pärjäävänsä omillaan, varmaankin vierastaa rukousta, jossa ohjaket jätetään Jumalalle.

Taas tänä keväänä meillä Suomessa on keskusteltu kristillisestä kulttuurista ja sen siirtämisestä sukupolvelta toiselle. Keskiössä on ollut suvivirsi. Mainittakoon että tässä messussa suvivirrestä lauletaan kaikki kuusi säkeistöä.

Myös Isä meidän on keskeinen osa sukupolvelta toiselle siirtyvää kristillistä perinnettä. Se sisältyy riemuvuonna 2000 täällä Karjasillallakin jokaiseen kotiin jaettuun Katekismukseen. Katekismuksen tarkoitus on kertoa lyhyesti ja selkeästi, mitä kristillinen usko on. Sen tehtävä on ohjata meitä elämään uskossa Jumalaan ja rakkaudessa toinen toiseemme.

Kristillisessä uskossa on kysymys Jumalan kohtaamisesta ja lähimmäisen kohtaamisesta.

Perimmältään on Jumalan ja lähimmäisen kohtaamisessa aina kysymys myös oman elämämme kohtaamisesta.

Isä meidän rukous avautuu uudella tavalla uusissa elämäntilanteissa. Tänään keskitymme sen viidenteen pyyntöön. Viidennessä pyynnössä rukoilemme: "Anna meille meidän syntimme anteeksi, niin kuin mekin anteeksi annamme niille, jotka ovat meitä vastaan rikkoneet". Pyyntö on erityisen vaativa ja vaikea. Viides pyyntö pakottaa meidät oman elämämme kohtaamiseen. Onko minulla armahtava mieli?

Isä meidän –rukouksen viides pyyntö osoittaa kirkkaasti, että suhteemme Jumalaan ja lähimmäisiin ovat läheisesti kytköksissä.

Jeesus ei esitä meille epämääräistä, hamaan tulevaisuuteen suuntautuvaa hurskasta toivomusta. Hän todella odottaa, että me annamme anteeksi toisillemme, kuten Taivaallinen Isämme antaa anteeksi

meille.

Jeesus vaatii meiltä tekoa. Hän vaatii toinen toisemme armahtamista. Kuitenkin on niin, että tekomme tai tekemättä jättämisemme eivät ole Jumalan anteeksiantamuksen perusta. Jumalan anteeksiantamus ei tule osaksemme jonkin oman tekomme tähden. Jumalan anteeksiantamus tulee osaksemme yksin Jeesuksen sovituskuoleman tähden. Omalle kohdalle otamme anteeksiantamuksen vastaan kun uskomme, että Jumala on ristillä sovittanut myös minun syntini. Me ihmiset olemme Jumalan lahjan vastaan ottajia. Me emme ole lahjan tekijöitä. Isä meidän rukouksessa me rukoilemme osallisuutta Jumalan lahjaan, syntien anteeksisaamiseen. Samalla me myös rukoilemme, että Jumala antaa meille anteeksiantavan ja lähimmäistä armahtavan mielen.

Toinen toisemme armahtaminen vapauttaa meidät katkeruudesta. Jos emme armahda, me katkeroidumme. Tämä on monen ihmisen kokemus. Ja se on totta. Toisen ihmisen armahtaminen vapauttaa katkeroitumisesta.

Meillä itse kullakin on erilainen oman elämämme todellisuus. Saamme olla Jumalalle kiitollisia erilaisuudesta ja myös siitä, että hän on antanut meille erilaisia lahjoja. Kristillisenä seurakuntana kannamme tänään Jumalan siunattavaksi erityisesti teidät, Anna-Leena, Jenni, Piia, Sanna ja Seppo sekä teidän läheisenne.

Tehtävään siunaamiseen sisältyy teille seurakuntalaisille osoitettu kehotus: Tukekaa heitä heidän tehtävissään ja kantakaa heitä rukouksissanne Jumalan eteen.

Ajattelen että tähän pyyntöön kätkeytyy kauniilla tavalla merkityksellinen sanoma. Kenenkään ei meistä ei tarvitse tehdä työtä yksin. Saamme luottaa Kutsujan, suuren Esirukoilijan lupaukseen: "Minä olen teidän kanssanne kaikki päivät maailman loppuun asti". Myös teidän rukouksenne, rakkaat seurakuntalaiset kantavat. Myös teitä, rakkaat seurakuntalaiset, kannetaan.